

Eda Esra ATUN

Merhabalar. Ben 22.Mayıs 1981 doğumluyum.Ben de sizin gibi işitme engelliyim. Doğum esnasında boynuma kordon dolanması neticesinde işitme kaybına uğramışım ve ailemin bunu fark etmesi ancak 5 yaşımıdayken mümkün olabilmiş. Tabii akabinde her türlü tedavi yolu denendi. En sonunda işitme cihazıyla hayatımı devam ettirmem gerektiğine karar verildi. O zamanlar %50 seviyesinde olan işitme kaybım şimdi %90 seviyesinde ve sağ kulağım 2006 kasım ayında başıma gelen talihsiz bir kazadan sonra hiç duymuyor. Hatta duyma yeteneğimi tamamen kaybetmişim. Bazı doktorların hiç ihtimal vermemesine rağmen kendi kendime telkinlerimle, psikolojimi bozmamamla, ailemin ve yakınlarımla özverileri ve destekleri sonucu kulağım tekrar açıldı. İlk ve orta okul hayatım başarılarla dolu geçti. Lise yıllarımda biraz bocaladım. O dönemde işitme kaybım bayağı artmıştı. Liseyi yabancı dil ağırlıklı lisede okudum. Ardından üniversiteyi kazandım. 4 yıllık Maliye bölümünü bitirdim. Şu an Mali Müşavir stajyeriyim, seneye Mali Müşavir oluyorum.

Hayatım hep mücadeleyle geçti. Kolay değildi hiçbir şey. Eskiden bizim durumumuzda olanlara çok farklı gözle bakılırdı. Ölümcül bir hastalık daha iyi diye düşünülürdü. Halbuki, gözümüzde bir problem olduğunda nasıl ki gözlük takarak daha iyi duyuyorsak, aynı şekilde kulağımızdaki problemi de işitme cihazı takarak daha iyi duyabilmek için çaba sarf ediyoruz. Kuşkusuz kolay bir durum değil. Bazılarımız denge problemi yaşıyor, bazılarımız gürültülü ortamlarda rahat olamıyor, insanlar seslendiğinde belki iyi duyamayabiliyor.

Ben de bu ve buna benzer pek çok durumla karşı karşıya kaldım. Kendimi nasıl daha iyi yetiştirebilirim, bu dezavantajımı nasıl avantaja çevirebilirim diye hep çabaladım durdum. Bu konuyla ilgili çok hoş bir anım vardır, aklıma geldikçe çevremdeki insanlara hep anlatırım. Üniversite yıllarımda, vize-final dönemlerinde ev arkadaşlarımla ders çalışıyoruz. Evimiz de yol üzerinde olduğu için çok fazla gürültü var. Ben işitme cihazımı tamamen kapatıp derslerime konsantre olurum ve aynı konuyu tekrardan okumama gerek kalmazdı. Ev arkadaşlarım ise bu durumuma çok kızarlardı. Bunda bir adaletsizlik var cihazını kapatma sende bizimle aynı koşullarda çalış diye bana sürekli söylenirlerdi. Hatta bir keresinde bir arkadaşım cihazımı kapatıp kapatmadığımı kontrol edip, kapattıysam beni uyarmıştı.

Önemli olan nokta şu ki; hayatta başımıza bir şey geliyorsa bunun bir sebebi vardır. Kendimizle barışık olup hayata daha olumlu ve daha güzel bakabilmeliyiz. Hayatım boyunca olumsuzlukları hep olumluya çevirmeye çalıştım. Elimden geldiğince de başarılı olduğuma inanıyorum. Tabii ki bunda ailemin katkısı ve özverisi asla yadsınamaz. Gün geldi onlar benim duymayan kulağım oldular. Aynı şekilde üniversite yıllarımda ev arkadaşlarım eksikliklerimi tamamlamaya çalıştılar. İş hayatımda da çok şanslıyım. Çok değerli üstadım her daim yanımda... İşitme engelli olduğumuz için iş bulamıyoruz, kimse bize iş vermiyor bahanesinin arkasına hiçbir zaman sığınmadım, sığınmamakta gerekiyor. Ne yapabileceğimizin farkında olmak ve hep bir şeyler üretebilmek için mücadele etmeliyiz. Bahanelerin ardına saklanıp kalmamalıyız. Umudu olmayana, bir şeye gerçekten yürekten inanmayana kimse yardımcı olmaz. Bir yanımız eksikse

onu tamamlayacak birileri mutlaka karşımıza çıkar. Hayatta hiçbir zaman çaresiz değiliz. Bunu unutmamalıyız. Her şeyin bir çözümü vardır. Her zorluğun da bir kolay yolu vardır.

İşitme kaybım çok yüksek olmasına rağmen gayet güzel konuşuyorum, söylenenleri duyuyorum, insanlarla iletişim kurabiliyorum ve hatta belki de en önemlisi ev veya cep telefonlarıyla problemsiz bir şekilde duyup konuşabiliyorum. Bunun nasıl olduğunu inanın ben de bilmiyorum. %90 işitme kaybım var. Bir kulağım hiç duymuyor ve ben %10'luk kısımla hayatımı devam ettiriyorum. Ama beni tanıyan insanlara sorsanız; bu kadar büyük bir kaybım olup da bunu fark edebilen birine bile rastlayamazsınız.

Bugün geldiğim noktaya şöyle bir dönüp baktığımda aslında sağlık problemi olmayan pek çok insandan daha fazla başarılı olduğumu, hayatta daha güzel şeyler yaptığımı görüyorum. Toplumumuzda işitme engellilere karşı çok fazla önyargı var. İnsanlar işitme engelli bir insanla karşılaştıkları zaman ne yapacaklarını bilemiyorlar. Tüm işitme engellileri aynı kefeye koyuyorlar. Zannediyorlar ki; kişi işitme cihazı takınca hiç duymuyor ve konuşmıyor. Aksine hem duyup hem de konuşabiliyorlar. Belki çok iyi duymuyor ve konuşmıyor olabilir ama hem duyup hem de konuşabiliyorlar. Hayatlarını bir şekilde idame ettirmeye çalışıyorlar. Belki herkes benim kadar şanslı olmayabiliyor. Ben gittiğim doktorlardan ve odyometristlerden çok fazla övgü almışım ve beni istisnai bir durum olarak gören pek çok kişi vardır. Hatta benim işitme engelli olduğumu anlayamayan ve ancak ben söylersem fark eden ve inanmakta zorluk çeken pek çok insan vardır çevremde. Buradan tüm işitme engellilere, ailelerine ve yakınlarına şunu söylemek istiyorum: Neden benim başıma bu durum geldi, artık hayatım mahvoldu diye sakın düşünmeyin ve ne kadar olumsuz düşünürseniz bunun geri dönüşüm maliyetinin o kadar yüksek olduğunu unutmayın. Sonuçta tüm organlara yön veren beyin ve siz beyninize sürekli olumsuzluğu aşılırsanız artık olumlu şeyleri fark etmeniz o kadar imkansızlaşır. Kulak önemli ama tek iletişim organı değil; işitme zorluğu çekmek sağır-dilsiz olmak demek değildir. Hayatta her şeyin bir alternatif maliyeti vardır. Eminim ki; herkesin içinde bir yerlerde gizli kalmış bir yeteneği vardır. İşitme engelliyim diye kimse kabuğuna çekilmemeli; aksine bu durumda olup da neler yapılabileceğini topluma göstermeli ve bu durumda olan tüm işitme zorluğu çekenlere, işitme engellilere, ailelerine başarılarıyla yol göstermeli ve onların ufkunu açabilmeli.

Tüm işitme engellilere, ailelerine ve yakınlarına selamlarımı gönderiyorum.
Saygılarımla,

Eda Esra ATUN
Stj. Serbest Muhasebeci Mali Müşavir